

Moje soukromí

Moje soukromí... co bych si asi pod tímto pojmem měla představovat? Je to snad něco hmotného? Pro někoho možná ano, pro mne však ne... Jsou to mé osobní záležitosti, do nichž nikomu nic není, se kterými se nesvěřuji, o kterých nechci, aby kdokoli věděl.. Může to být místo, pocit, dokonce i určitá doba. Může to být cokoli, záleží na prioritách dotyčného člověka. Je to něco vzácného a neocenitelného, i přesto pro mnohé snad také samozřejmého. Ovšem jako samozřejmost bychom udržení si soukromí rozhodně brát neměli.

Každý člověk by měl mít nějaké tajemství, o němž nikdo neví. Se ztrátou soukromí mohou i tato tajemství být prozrazena. Takový člověk, bez jehož vůle pronikají všechna tajemství na povrch, se už nemusí cítit sám sebou a těžko se s tím vyrovnává. Zkrátka nechce, aby byla jeho 13.komnata otevřena, a tím i jeho tajemství odhalena. Na druhé straně stojí lidé, kteří by nesnesli, kdyby si těžkosti svých osobních záležitostí museli nést sami. Mají potřebu vyzpovídat se ze svých problémů komukoli, kdo je zrovna nablízku, ač se jedná třeba o úplně cizího člověka. Takovýchto extrovertů si ani nedokážu vážít, už proto, že jedině, co bravurně zvládají, je pouze stěžování si a kritika na všechny ve svém okolí. Nejspíše si neuvědomují, že každý člověk má své starosti, ale ne každého zajímají starosti toho druhého. Pro tyto lidi soukromí pravděpodobně moc neznamena. A bývá to i často tak, že právě introverti jsou ti, kteří mívají mnohem závažnější problémy a samozřejmě se nimi i víc trápí. I přesto nikoho, ani své blízké, těmito problémy nechtějí zatěžovat. Ideální by asi bylo, aby člověk, kterého něco souží, svá úskalí svěřil lidem, kterým věří, ale kteří jsou také ochotni vyslechnout trable jiných, jinak to vlastně ztrácí účel.

Já si třeba svého soukromí cením, i když to také vždy není podle mých představ. Avšak ve srovnání například se známými osobnostmi, pro něž je soukromí „španělská vesnice“, bych měla být maximálně spokojena, což si čas od času uvědomím. Mám například to štěstí, že moji rodiče nepatří k těm, kteří musí o svém potomku vědět první poslední. Podle mě i mezi rodiči a dětmi jsou určité meze, které by se neměly překračovat, je to tak lepší pro obě strany. Avšak leckteří tyto hranice nerespektují, a nejedná se jen o rodiče, kteří si myslí, že tak jednájí pouze pro dobro svého dítěte. V úzké souvislosti na to navazují i různé pomluvy, které mohou zcela narušovat soukromí jedince. Ale co dělat pro to, abychom se těmito pomluvám vyhnuli? Myslím, že velice málo, poněvadž jestliže někdo řeší raději životy druhých, než ty svoje, nedá se s tím dělat zhora nic. Nejlepší nejspíš bude neupozorňovat na sebe, což ale možná ještě víc prohloubí jeho zvědavost. S tímto jevem se setkáte skoro všude, avšak na vesnicích je to více patrné, poněvadž se zde soukromí nedá tolik utajovat, když vezmeme v potaz, že se zná každý s každým. Toto činí zejména starší občané, kteří nejspíš nemají na práci nic lepšího a užitečnějšího, než dopodrobna zkoumat soukromí někoho jiného, občas k tomu ještě něco přibarvit a šířit to všude, kde se dá. Bohužel se domnívám, že tento jev nezmizí nikdy, možná až s lidským plemenem samotným.

Své soukromí by si každý měl chránit tak, jak uzná za vhodné. Někdo by to své neměl tolik ukazovat celému světu a někdo by se s ním mohl alespoň částečně podělit s někým blízkým. Avšak jisté je to, že každý má na své soukromí patřičné právo, které by mu nikdo neměl brát. Každý člověk je jedinečný, a tím se i jeho tajemství, tužby a sny stávají něčím originálním.